

I

Het Solomon R. Guggenheim Museum,
New York City

Dana Goldrich vroeg zich af hoeveel het er nu waren. Vijf? Acht? Niet dat het veel uitmaakte, want dit was echt haar laatste glas. Nou ja, niet het állerlaatste. Maar wel het glas dat de overgang betekende van niet tipsy genoeg naar bijna volmaakt dronken. Het was een dunne scheidslijn – eentje die ze had geperfectioneerd in dertig jaar van golftoernooien, veilingen voor het goede doel, galadiners met een prijskaartje van vijf cijfers per couvert, eindeloze zakelijke evenementen en maanden van COVID-19-verveling in thuisisolatie – en ze genoot van de oefening.

Maar ze wilde niet zoveel drinken dat ze zichzelf in verlegenheid bracht; haar vader had haar geleerd dat er niets zo erg was als iemand die straalbezopen was. Dus dit was het laatste drankje van vandaag. En om te zorgen dat het niet misging was een plechtige belofte noodzakelijk, dus probeerde ze ze allemaal: *erewoord; twee vingers in de lucht; hand op het hart, dat ik dood neer mag vallen.*

De *hand op het hart* telde het zwaarst. Die zat vol overtuiging én het romantische idee dat je de dood boven de schande verkoos.

Hand op mijn hart.

Ze legde haar hand op haar hart.

Dat ik dood neer mag vallen.

Dat zei ze natuurlijk niet hardop. Het was immers nergens voor nodig om het noodlot te tarten.

Toen ze haar hand op haar hart legde, morste Dana wat uit haar glas, wat ze om een of andere reden buitengewoon komisch vond.

Ze likte de wodka van haar duim en besloot naar boven te lopen.

Iedereen had het over het werk, wat vanavond twee dingen kon betekenen: de circulaire economie (reduceren, hergebruiken, recyclen, repareren, composteren, restylen) of beurstips. Volgens Dana was deze mix van eco-zakelijke-dotcom-mensen een rel die elk moment kon uitbarsten. Het was onvermijdelijk dat een van de natuurminnaars een van de durfkapitalisten beledigde, wat tot een verhitte discussie zou leiden en zou eindigen met een glas drank in iemands gezicht. En misschien een scheldpartij. Ze verwachtte niet dat er klappen zouden vallen. Hoe meedogenloos die gasten van Wall Street zichzelf ook vonden, in fysiek opzicht waren ze dat niet. En die ecologische-voetafdruk-lui? Die geloofden in groepsknuffels, niet in straatgevechten.

Haar man Sheldon stond beneden in het atrium met een paar van zijn hedgefondsmakkers te praten. Dana keek naar de zee van avondkleding, maar er waren zeker vijfhonderd mensen aanwezig, waarvan de helft een smokingjasje droeg, inclusief de kelners. Tel daarbij op dat Shelly niet bepaald lang was en het was alsof je naar een diamant in een ijsemmer zocht. Wat zij trouwens prima vond; Dana hoefde hem niet weer een van zijn fondsen te horen aanprijzen. Deze keer waren het buitenlandse annuïteiten met voornamelijk Saoedisch onderpand.

Natuurlijk had iedereen het vooral over het bedrijf dat het evenement organiseerde, Horizon Dynamics. Shelly was opgetogen over een gerucht dat onder zijn makkers circuleerde: vanavond werd er een belangrijke aankondiging verwacht van het soort dat alle betrokkenen een hoop geld zou opleveren als de beursintroductie morgen plaatsvond. En er moest wel enige waarheid in het gerucht zitten, want Dana had al een paar gasten verschillende manieren horen bespreken om de belasting te ontduiken.

Ze liep verder naar boven, met langzame, doelbewuste passen die erop duiden dat het alcoholgehalte in haar bloed bijna perfect was. Ze had daar ooit over gelezen. Het was een kwestie van simpele biologie: ethanol dat de bloed-breinbarrière passeerde, kaapte het evenwicht omdat mensen hun binnenoor hadden geërfd van haaien. Het was zo simpel dat je er bijna over zou kunnen struikelen. En dat deed ze. Maar ze pakte net op tijd de reling vast. En morste nog wat van haar cocktail.

Dana kwam de vrouw van een van de accountexecutives bij Sheldon op kantoor tegen, een vrouw die vroeger op school zo'n mierzoete bijnaam had die Dana nooit kon onthouden... Muffy of Missy of zoiets. Ze was samen met een vriendin die een stijlvolle Cruella de Vil-look had, compleet met een tweekleurige watergolf.

Muffy/Missy gilte toen ze Dana zag en stampte als een opgetogen dwergkees met haar voeten. 'Dana! Wat een verrassing.' Haar aangezichtspieren bewogen nauwelijks, maar ze kon nog net haar lippen omkrullen tot wat de meeste mensen wel als een glimlach zouden interpreteren.

Dana hield haar glas zorgvuldig opzij toen ze naar voren boog om luchtzoenen uit te wisselen. 'Wat leuk om je te zien,' zei ze terwijl ze zich de naam van de vrouw probeerde te herinneren.

Muffy/Missy stelde haar vriendin voor, maar de naam ging verloren in het lawaai. Ze was kennelijk op dezelfde manier geprepareerd en haar mond leek wel een te sterk gerezen pizza calzone.

Nog meer luchtzoenen.

Muffy/Missy informeerde naar de kinderen (die Dana helemaal niet had) en vroeg zich af wanneer zij en Sheldon (alleen noemde ze hem Shelbon) weer eens voor een heerlijk weekend naar het strand kwamen (waar ze nog nooit waren geweest).

Dana wees naar een plek wat hoger op de helling. 'Ik ben over een paar minuten terug,' loog ze. 'Ik heb iemand beloofd met haar over een stageplaats voor haar kinderen te praten. Ik zie je beneden wel weer.'

Dat leek Muffy/Missy prima te vinden en Cruella en zij vervolgden hun weg naar beneden.

Terwijl Dana verder liep naar het glazen dak en de confettimachines, negeerde ze het merendeel van de tentoongestelde kunst. Het decor – want meer was het feitelijk niet – was een mix van Ansel Adams' iconische natuurfotografie afgewisseld met Andy Warhols in massa geproduceerde stukken. De Wall Street-kerels strooiden met termen als 'juxtapositie', 'negatieve ruimte' en 'onstuitbaar consumentisme' alsof ze er verstand van hadden... of er iets om gaven. Dana werkte op de kunstafdeling van Christie's en herkende reclame wanneer ze die zag. Wanneer je naar Warhols soepblikken naast een van Adams' Sierra-foto's keek, was de boodschap onmiskenbaar: te veel afval, niet voldoende toekomst-

planning. En dat was de reden dat ze allemaal hier waren: Horizon Dynamics zou de wereld gaan veranderen. Althans volgens de klassieke reclameslogan op de zeven verdiepingen hoge banners die aan het plafond hingen: DE OPLOSSINGEN VAN VANDAAG VOOR DE PROBLEMEN VAN MORGEN!

In haar ogen was het werk van Warhol niet meer dan T-shirt-kunst. Ja, het was populair. Ja, je wist meteen waar je naar keek. Ja, het was een tijdstempel van een belangrijke culturele periode. Maar wat dan nog? Wanneer Dana naar de posters en zijdezeefdrukken keek, zag ze alleen maar een kerel die de moeite had genomen te komen opdagen.

Maar als investering? Warhol was een toetssteen voor zowel de beginnende verzamelaar als de onwetenden; hij had naamsbekendheid. Het deed er niet toe of het een Brillo-doos, een portret van Mick Jagger met camouflageprint eroverheen of een van zijn vroege tekeningen van schoenen was, het waren allemaal bekende handelsartikelen. Een werk van Warhol opzoeken tijdens een veiling was veel gemakkelijker dan je het hoofd te breken over de vraag waarom een klein schilderij soms meer waard was dan een groot. Om een 1969 *Campbell's Soup II* te kopen, gesigneerd met balpen en voorzien van een serienummer, hoefde je alleen maar een catalogus te kunnen lezen.

Maar Adams was het echte werk – een Amerikaanse gigant. Dat zijn werk hier naast dat van Warhol hing, had voor Dana iets van een belediging. Maar ze begreep dat niet iedereen Adams snapte; het grootste obstakel waarmee ze in een gesprek met cliënten te maken kreeg, was ze zover krijgen dat ze zijn oeuvre vergeleken met andere kunstvormen. Het was triest dat hij een deel van zijn relevantie was kwijtgeraakt aan een tijdperk waarin iedereen met een mobieltje zichzelf als een fotograaf beschouwde. Maar voor Dana was Adams zoiets als Whitman lezen – je snapte het of je snapte het niet. De meeste mensen snapten het niet.

Ze was halverwege de laatste bocht van de helling toen ze zich realiseerde dat haar glas leeg was. En omdat ze de helft ervan had gemorst, mocht ze er nog eentje. Dan was het gedaan voor vanavond. Hand op haar hart.

Dana keek over de balustrade omlaag naar het atrium. De bar was te ver weg met haar hoge hakken. En ze had geen zin om

onderweg naar beneden Muffy/Missy en Cruella weer tegen te komen en met hen te praten over kinderen die ze niet had en reizen die ze niet zou maken.

De strijkers begonnen een speelse compositie die klonk als tsjilpende vogels.

Toen kwam er confetti uit de machines die onder het glazen dak hingen; het spul dwarrelde in een dichte, spiegelende wolk omlaag. De lasers schenen in de wolk, die daardoor leek te pulseren als een hartslag. Het zag er levendig en speels uit.

In het atrium barstte het applaus los.

Hologrammen schoten vanuit de vloer omhoog naar de vallende folie: driedimensionale boomstammen die in een versnelde time-lapse groeiden, takken die naar het dak reikten. De uitgestrekte holografische takken vervormden toen ze de vallende folieconfetti raakten en de transformatie was compleet.

Voor even was het Guggenheim een weelderig, doorschijnend bos met door computers gegenereerde oude bomen die oprezen naar het dichte foliebladerdak erboven.

Het zachte tsjilpen van de strijkers veranderde van toonhoogte en ging over in het geroep van exotische vogels met elk een andere stem.

De ruimte waarin Dana zich bevond verdween en ze werd naar een punt heel ver terug in de tijd overgebracht, voordat de mens zich voorzichtig op weg begaf naar het toevallige begin van de evolutie.

Ze begon met de andere feestvierders mee te klappen.

Toen...

Dana's hersenen hadden nog net de tijd om de lichtflits te registreren. En het eerste moment van de explosie.

Maar alles verdween toen ze door de schokgolf werd weggeblazen.

Montauk, New York

Lucas Page zat op het terras na te denken. Het was na twee uur 's nachts, maar hij was de tijd uit het oog verloren in een van die warme herfstnachten die hem het gevoel gaven dat de winter nooit zou komen. Hij zat in de cederhouten stoel met een kop koffie die al uren onder de ideale consumptietemperatuur zat. Zijn versleten leren postbodetas lag onder zijn stoel, vol met scripties die hij moest nakijken, maar zijn aandacht was op de brede nevelige strook van de Melkweg gericht. De branding knabbelde aan het strand en hij vermoedde dat dit voor hem zo dicht bij mediteren kwam als maar mogelijk was. De artsen hadden hem er in de vage maar gepolijste nomenclatuur van hun beroep van proberen te overtuigen dat dat nuttig zou kunnen zijn in 'tijden van stress'. Maar wanneer de stemmen zich eenmaal lieten horen, waren ze niet tot zwijgen te brengen; ze volgden hun eigen schema. En het uur dat hij eerder naar het nieuws had zitten kijken, had hun alle excuses gegeven die ze nodig hadden voor een paar emotionele deugnietenstreken; niets beter dan een flashback om de stemmen aan het kletsen te krijgen.

Zijn hoofd rustte op de rugleuning van de oude ligstoel en hij richtte zijn goede oog op de sterren. Hierbuiten, weg van de lichtvervuiling van de stad, kon hij als het weer meewerkte de sterrenhemel behoorlijk goed zien. De telescoop stond opgesteld, maar die was eigenlijk voor de kinderen, onderdeel van zijn al te voortvarende poging hun iets meer over het heelal te leren. Ze hadden na het eten wel om de beurt naar de kosmos gekeken,

maar Lucas was nog steeds met zijn gedachten bij de explosie in de stad en de kinderen waren uiteindelijk terug naar binnen gegaan. Hij was kennelijk geen leuk gezelschap als hij geen aandacht aan hen besteedde.

Lucas gaf hierbuiten de voorkeur aan het menselijk oog boven de telescoop omdat het de aandacht spreidde en hem het grote geheel liet zien in plaats van in te zoomen op details, een sinds zijn kindertijd ingebakken probleem met zijn denkwijze. Zijn aandacht ging van ster naar ster, van sterrenbeeld naar sterrenbeeld, onbewust en automatisch de bewegingen in kaart brengend terwijl de minuten voorbijtikten. Hij zat naar de Zeven Zusters, de Plejaden, te turen en kon er vijf van zien – niet slecht voor het blote oog in deze tijd van het jaar – toen Erin naar buiten kwam.

Ze ging op zijn schoot zitten en plaatste zorgvuldig haar gewicht op zijn goede been. ‘Hallo, meneer mannetje. Ik dacht dat je misschien was gaan zwemmen.’

Hij glimlachte in de duisternis; het water hier was nooit warm, maar zo laat in oktober zou het op onderkoelingstemperatuur zijn. Bovendien had Lucas met of zonder zijn prothesen de hydrodynamica van een gietijzeren naaimachine. ‘Ik kan niet slapen.’

‘Dus zit je naar de lucht te kijken?’

‘Inderdaad.’

Ze knikte naar de telescoop. ‘Waarom gebruik je je chique kapstok niet?’

‘Die is voor de kinderen. Ik vind hem niet prettig. Te veel chromatische aberratie.’

‘Natuurlijk. “Chromatische aberratie.” Wat dom van me.’

Hij glimlachte, boog zich voorover en drukte zijn gezicht in het dikke rode haar dat over haar borst en haar blauwe Wonder Woman-t-shirt viel. Ze was warm en rook naar het Bvlgari-parfum dat een belangrijk onderdeel uitmaakte van het mentale kiekje dat hij met zich meedroeg. ‘Ik denk gewoon over wat dingen na.’

Sinds ze het nieuws hadden gezien waren ze in een zwijgende dialoog verwickeld en ook al stelde ‘dingen’ als antwoord niet veel voor, het was genoeg.

‘Hoelang verstoppen we ons nog aan het strand?’ Ze leunde met haar hoofd tegen zijn schouder en volgde zijn gezichtslijn naar de lucht.

Hij stak zijn rechterhand uit naar de andere stoel, pakte de deken die erop lag en dekte haar toe. ‘We verstoppden ons niet.’

‘Oké.’

‘We wachten. Vaak doen zich meer van dergelijke gebeurtenissen voor. Op dit moment ben ik hier meer op mijn gemak, op een plek waar de kans statistisch klein is dat onze kinderen opgeblazen zullen worden.’

Haar stilzwijgen maakte duidelijk dat ze het daarover eens waren.

Erin trok haar voeten op zijn schoot en onder de deken. ‘Het ziekenhuis heeft niet gebeld, wat inhoudt dat wij geen van de overlevenden hebben gekregen.’

‘Omdat die er niet waren.’

Door de manier waarop ze verstarde wist hij dat ze niet aan die mogelijkheid had gedacht. ‘Hoe weet je dat?’

De reportages van CNN en de foto’s van het Guggenheim op Fox, die hij op zijn telefoon had bekeken, hadden de grote lijnen laten zien: het glazen dak en de voordeuren waren eruit geblazen, maar er was relatief weinig schade aan de buitenkant van het gebouw. Als je rekening hield met de meer dan vijfhonderd slachtoffers die er nu al waren, betekende het dat de klap bedoeld was geweest om zachte lichamen te vernietigen, niet de harde oppervlakken. En er was slechts één type explosie dat aan die beide zeer specifieke criteria voldeed. ‘Geloof me maar.’

‘Zit je daarom hier naar de hemel te kijken waaraan je zo vaak de voorkeur boven ons mensen lijkt te geven?’

Hij voelde aan dat ze het eind van haar geofende dialoog had bereikt, wat inhield dat ze ofwel terug naar binnen zou gaan of hem zou vragen wat ze eigenlijk niet wilde vragen.

‘Denk je dat ze je zullen bellen?’

Daar was de vraag.

‘Ik doe geen terroristen. In elk geval niet deze soort.’

‘Weet je zeker dat het terrorisme was?’

‘Ik ben op dit moment nergens zeker van, behalve van het feit dat er een hoop mensen dood zijn.’

‘Wat de mensheid nodig heeft is een beetje meer menselijkheid.’

‘Wat de mensheid nodig heeft is dat ze afmaakt wat ze is begonnen en uitsterft.’

‘Doe niet zo cynisch. Ik kan best met je sarcasme leven, want meestal is het grappig. Maar je bent te lief om een cynicus te zijn.’

‘Ze zullen wel het hele Amerikaanse inlichtingenapparaat inschakelen om de daders te pakken te krijgen. Ze halen wellicht allerlei mensen uit de mottenballen, maar dit is niet mijn terrein. Dit specifieke slag mensen heeft een behoorlijk standaard werkwijze en is niet erg snugger, dus het is een kwestie van tijd voor de daders worden gepakt. Misschien zullen ze me vragen een paar dingen te bekijken. Als dat gebeurt wil ik dat jij en de kinderen hier blijven.’ Eerlijker dan dat kon hij niet zijn.

‘Als we nu dan eens terug naar bed gingen?’ Ze stond langzaam op en gebruikte daarbij zijn aluminium been om op te steunen. Ze stak haar hand naar hem uit. ‘Denk goed na voordat je antwoordt.’

Ze gingen naar binnen en lieten de telescoop op de nachtelijke hemel gericht staan.